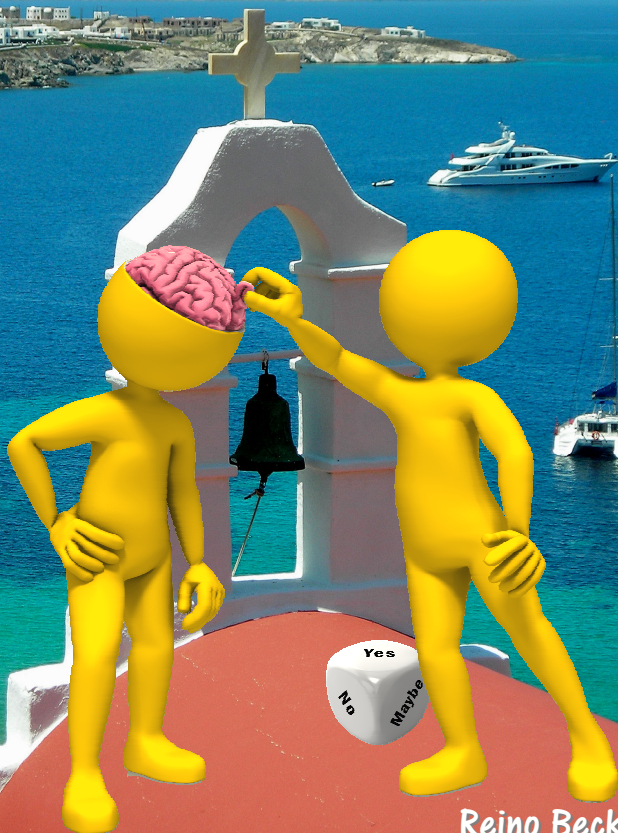

Christendom?

Reino Beck

Christendom?

Reino Beck

2012

*Christenen zijn mensen
die niet zonder hulp kunnen
en de dood niet aanvaarden.
God is door de mens geschapen.
Geloof is wishfull thinking.*

Zo dacht ik toen.

Nu niet meer. Hoe kon het zover komen?

Ben ik overgehaald door iemand?

Ja

Nee

☐

☒

Meegenomen naar een kerk?

☐

☒

Was ik depressief?

☐

☒

Had ik een zwak moment?

☐

☒

Last van schuldgevoelens?

☐

☒

Was ik verslaafd, dakloos misschien?

☐

☒

Was ik op zoek naar het hogere?

☐

☒

Onder de indruk van christenen?

☐

☒

In een crisis beland?

☐

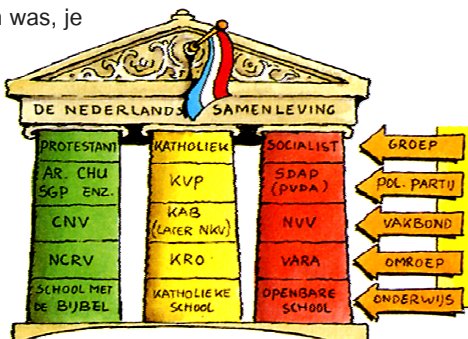
☒

Anders, namelijk Lees verder.

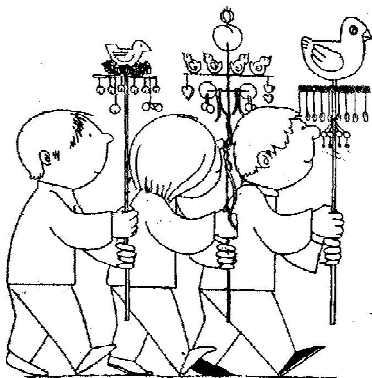
In het verzuilde Nederland van de jaren 50-60 van de vorige eeuw groeide ik op in de "ongelovige" zuil. Daar kwam je weinig gelovigen tegen. Vanaf die plek leek het alsof heel Nederland ongelovig was, terwijl de statistieken toch anders uitwezen. Als iemand vroeg: "Ben je katholiek of protestant", had ik als kind leren zeggen: "Wij zijn niks". "Niks" bleek later humanisme te heten. Ik nam als vanzelfsprekend "niks" over van mijn ouders. Ondanks dit milieu kende ik toch ook wel wat gelovigen. Het verschil met ons leek te zitten in een paar extra gewoonten: naar de kerk gaan en bidden. Het woordje "God" had voor mij een neutrale klank, niet positief, niet negatief. Families die "niet-niks" waren, waren óf van het ene óf van het andere geloof. Mijn kinderlijke conclusie was dat, als je in een bepaald nest geboren was, je automatisch tot een bepaald geloof behoorde. Net zoals je automatisch een bepaalde naam meekreeg. Het was je lot.

Logischerwijs kwam ik terecht op een *openbare* lagere school (basisschool). In de twee hoogste klassen kon je, als je ouders daarmee instemden, godsdienstles krijgen. Zelfs in twee smaken: hervormd of gereformeerd. De hele klas ging er heen, behalve twee joodse meisjes en ik. Wij moesten sommen maken, terwijl de rest luisterde naar de dominee. "Hij kon mooi vertellen", zeiden ze. Ik heb mijn ouders de oren van het hoofd gezeurd om het jaar daarop ook naar catechisatie te mogen, want ik hield niet van rekenen. Dat mocht, maar ik kreeg wel een waarschuwing mee: "**ALLES** wat dominee zegt is gelogen!" Als elfjarige heb je het volste vertrouwen in je ouders en dus neem je zo'n opmerking serieus. Dat maakte me bang voor deze, toch zo zachtaardige, man.

Typerend voor die periode was het volgende voorval. We zaten als gezin aan tafel. Op straat liepen kinderen voorbij met Palmpasen-takken.

Zoiets had ik nog nooit gezien. Het leek me prachtig om ook met zo'n versierd stokje te lopen. Op mijn vraag wat dat voor optocht was, kwam als antwoord: "Dat is alleen voor christelijke kinderen".

Die scheiding door geloof zag je vaker. Op de middelbare school (de openbare natuurlijk) werden eens flyers uitgereikt van Youth for Christ. Je kon je opgeven voor een jeugdkamp.

Op de flyer was een gitarist te zien met een groepje jongelui, gezellig rond een kampvuur. Je zou er zó heen willen! Maar ja, dat kon niet, want het was christelijk.

Als puber neem je niet voetstoots aan wat je van huis uit meekrijgt.

Vandaar dat in me opkwam: "Zou ik niet, net als anderen, in God kunnen geloven?" Ik probeerde me God voor te stellen. "Op een

wolk? Kon Hij mij horen? Ze zeiden van wel." Maar ik zag niets en merkte niets. "Hoe kan iemand in de hemel mij verstaan? Die afstand is toch veel te groot. En trouwens, spreekt God wel Nederlands?" Kortom, mijn poging om het kunstje na te doen mislukte.

Ik kende wel een ander kunstje: christelijke muziekkorpsen onderscheiden van niet-christelijke. Dat ging zo. Tijdens het bloemencorso in ons dorp liepen ook flink wat muziekkorpsen mee in de stoet. Van een afstandje probeerde ik in te schatten of een korps uit christenen of "gewone" mensen bestond.

Dat kon je zien aan hun gezichten. Ernstig en ingetogen? Dan waren het christenen. Hadden ze plezier in wat ze deden? Dan waren ze niet-christelijk. Vaak raadde ik goed.

In mijn studententijd kocht ik een dun boekje over de wereldgodsdiensten. Al lezend besepte ik dat ik bezig was met een soort van consumentenbondonderzoek. Elk geloof voorzag ik van ++ □□ -- Het geloof waar je het minste voor hoefde te doen was favoriet. "Zo beoordeel je geen geloof", besepte ik ineens en ik gooide het boek aan de kant.

Voor mijn studie moest ik Franse schrijvers lezen. Eén daarvan schreef uitgebreid over zijn geloof. Ik maakte me een voorstelling van wat het is om te geloven en concludeerde: "Geloof is een warm bad, atheïsme is een koude douche. Geef mij maar de koude douche, want dat is de waarheid".

Toen ik tegen de dertig liep, gingen mijn ogen - meer dan daarvoor - open voor wat er gebeurde in de maatschappij. Ik bekeek allerlei zaken kritisch, ook het geloof.

Het was in de beginjaren van de Evangelische Omroep. De uitzendingen van de EO kwamen vreemd op mij over. Christenen om mij heen had ik nooit zulke rare dingen horen zeggen. Een avondje EO-kijken stond gelijk aan een avondje ergernis. Soms koos ik daar bewust voor: "Met wat voor bizars zouden ze nou weer komen?"

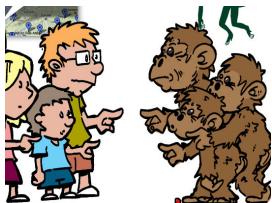
Voorbeeldje: een documentaire over China, waarin werd verteld dat de bevolking daar ongelukkig was.

En waarom dan wel? Omdat ze geen christen waren!

"Denken ze nou echt dat alleen het christelijk geloof gelukkig kan maken? Waarom willen ze toch steeds mensen bekeren die al een geloof *héb*ben? Wat een superioriteitsgevoel!"

Mede door de EO werd mijn afwijzing van het geloof radicaler. Ik zag het zo: geloof stamt uit ver vervlogen tijden, toen veel nog onverklaarbaar was. Het onverklaarbare noemde men wonderen en God was de oorzaak van alles. Zoals elk volk zijn eigen taal en cultuur had, had het ook zijn eigen god of goden. Alleen dát al bewees het niet-bestaan van God: een cultureel-bepaalde god is een eigengemaakte god.

Dat volken uit het stenen tijdperk zo dachten, OK, dat begreep ik nog wel. Maar mensen van nu, die zouden toch beter moeten weten! Het verwonderde mij zeer.

De volgende anekdote illustreert dat. Toen ik eens solliciteerde in Hilversum, kwam ik bij toeval langs het gebouw van de EO. Ik heb stilgestaan bij het hek om door de ramen te kijken zoals je in de dierentuin naar aapjes kijkt.

Mijn verwachting was dat, naar mate de mensheid zich ontwikkelde, het geloof naar de achtergrond zou verschuiven. En de Bijbel? Die had misschien vroeger nut, maar werkte nu beknoptend. "Je vrijheid van denken gaat naar de knoppen als je alleen mag denken wat in de Bijbel staat."

Geloof was niet alleen onwaar, maar ook nog eens gevaarlijk: denk maar aan het toenmalige conflict in Noord-Ierland tussen katholieken en protestanten en aan het opkomend moslimfundamentalisme. "Geloof leidt tot geweld", was mijn conclusie.

Ook op kleine schaal zag ik kwalijke gevolgen van geloof: mensen met psychische schade als gevolg van hun christelijke opvoeding. Of mensen die hun kinderen liever polio gunden dan een inenting. Het kwam voor mij vast te staan: we zouden een betere wereld hebben *zónder* geloof. Als ik het geloof had kunnen wegtoveren, had ik het gedaan. Natuurlijk zonder gelovigen daarbij kwaad te doen. Ik had niets tegen *hén*, maar tegen hun opvattingen. Ik vond gelovigen, van welk geloof dan ook, tragisch: “Wat erg dat mensen zich zó kunnen vergissen”.

Wat me niet los liet was de vraag: hoe kan men dingen voor waar houden die onwaarachtig zijn. Hoe *kán* dat? Hoe werkt dat psychisch bij hen? Ik zocht naar oorzaken.

- ◆ Weten ze niet beter?
- ◆ Is het groepsdwang?
- ◆ Zijn ze gehersenspoeld?
- ◆ Is geloven een gewoonte?
- ◆ Hebben ze geen alternatief?
- ◆ Gaat het om wishfull thinking?
- ◆ Hebben ze behoefte aan houvast?
- ◆ Willen ze de dood niet accepteren?
- ◆ Komt geloof voort uit angst voor de hel?
- ◆ Zijn ze gewicht voor de belofte van hulp van boven?
- ◆ Waarom verlaten anderen wél de kerk en blijven zij rustig zitten?

Het was me een raadsel. Jarenlang. Een raadsel van het type "Ik zou wel eens willen weten.....".

- * *waar het heelal ophoudt.*
- * *hoe het is om op de maan te lopen.*
- * *wat een embryo ervaart.*
- enzovoort.*

Vragen waarop ik eigenlijk geen antwoord verwachtte. Sluimerende raadsels, ergens in m'n achterhoofd. Af en toe kwam zo'n vraag opnieuw boven drijven. "Zou er nou toch niet een antwoord op zijn...?"

In 2002, vlak voor de Kerst, zond de EO de serie "Catherine zoekt God" uit: zes uitzendingen waarin Catherine Keyl christenen aan de tand voelde over hun geloof. Zou dit programma antwoord geven

op de vraag: "Hoe krijgen mensen het voor mekaar dingen te geloven waarvan je op je klompen kunt aanvoelen dat het niet waar is?" Na afloop van de serie was Catherine niet veel wijzer en ik ook niet. Ik realiseerde me hoe lang ik al met die vraag rondliep en dacht ineens:

En nu wil ik het weten ook !

"Hoe kom ik daar achter? Zal ik wachten op een volgende, soortgelijke, serie? Die komt er misschien niet. Het zal vast wetenschappelijk onderzocht zijn. Waar vind ik zo'n boek? Is er niet een snel antwoord op één A4-tje? Zal ik zoeken in de openbare bibliotheek?

Ik ga in ieder geval de Bijbel lezen, want om mensen echt te begrijpen moet je je verdiepen in hun uitgangspunten." Ook bij het lezen van boeken over het christelijk geloof leek enige bijbelkennis wel handig.

Ik begon met "*Handboek bij de Bijbel*", een boek vol plaatjes en dat is altijd leuk. Maar het was meer dan leuk: er stonden ook landkaarten en chronologische overzichten in. Kennelijk

speelden de bijbelverhalen zich af in een bepaalde tijd en op een bepaalde plaats. Dat maakte de Bijbel minder sprookjesachtig, want in sprookjes is vaagheid immers troef: er was eens, heel lang geleden, in een land hier ver vandaan

Ik zag kaartjes waarop de vier reizen van de apostel Paulus ingetekend waren: door Israël, Turkije, Griekenland en Italië. Ik raakte onder de indruk van het werk dat deze man had verzet om het evangelie te verspreiden. Bovendien ontdekte ik flink wat hiaten in mijn kennis van het christelijk geloof.

Zo las ik tot mijn stomme verbazing dat de hof van Eden waarschijnlijk tussen de Eufraat en de Tigris gelegen heeft. Tot die tijd leefde ik in de veronderstelling dat Adam en Eva in betere tijden bij God in de hemel (het paradijs) rondhuppelden. Na het eten van de vrucht had God ze over het randje gekieperd en waren ze op de aarde gevallen: de zonde**VAL**.

Een ander misverstand was dat ik dacht dat Jezus Christus in het jaar nul geboren was en vóór die tijd dus niet bestond. Maar erger nog: ik wist tot dan toe niet waarom Jezus aan het Kruis was gegaan. En dat terwijl ik toch al 52 jaar in een christelijk land leefde. Evenmin had ik gehoord van de verwachte wederkomst van Jezus.

Het christelijk geloof bleek complexer dan gedacht. Het "*Handboek*" gaf me een nuttige tip: als je de Bijbel wilt lezen, begin dan bij het Nieuwe Testament. Dat deed ik.

Mijn eerste ervaring: "Indrukwekkend, zo'n eeuwenoud boek: hoeveel generaties hebben deze teksten gelezen! Ook Rembrandt en Vondel. Van hoeveel andere lectuur kun je dat zeggen?" Het deed me denken aan de Notre Dame in Parijs, ook indrukwekkend oud, hoewel lang niet zo oud als de Bijbel. Die kathedraal heeft een drempel die door de eeuwen heen door ontelbare voetstappen uitgesleten is. Zoals op de foto hiernaast, maar dan erger. Als die drempel kon spreken, wat had hij dan veel te vertellen! Dat was niet *zomaar* een steen. Net zo min was de Bijbel *zomaar* een boek.

Ik las om een globale indruk te krijgen en vloog dan ook door de bladzijden heen. De moderne vertaling las best prettig. Het begon me te boeien. Toch bleef ik ervan overtuigd dat ik verzinsels las, maar ze waren wel mooi. Mooi, dat God een plan heeft met je leven. Mooi, dat je bedoeld bent zoals je bent. Mooi, dat God je door en door kent en toch van je houdt. Mooi, dat Hij bij je is en je niet verlaat. Mooi, dat er méér is, iets dat de mens overstijgt.

Op een keer overkwam me iets vreemds. Het was maar een incident, maar wel illustratief. Ik las over "kind van God worden". Ik concludeerde nuchter: "Dat ben ik niet, want ik ben

atheïst". Tegelijkertijd vond ik het jammer dat dit voorrecht aan mij voorbij ging. "Jammer? Hoezo jammer? Het is niet jammer, het is absurd: nou wil ik nota bene een kind worden van iemand die niet eens bestaat!"

Mijn gevoel begon te geloven, maar mijn verstand kwam niet mee in dit proces. Na enige weken begon ik me te realiseren dat mijn leesdoel veranderd was. Natuurlijk was ik nog steeds op zoek naar de oplossing van het

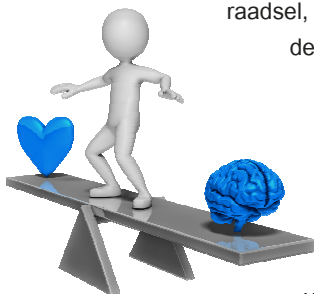
raadsel, maar er was iets bijgekomen. Ik deed het ook omdat de Bijbel me aansprak.

Dat werd steeds duidelijker.

Gods Woord had me geraakt en liet me niet meer los. Het was alsof ik de regie kwijt was: "De Bijbel is er met mij

vandoor in plaats van andersom." Een benauwend gevoel: alsof ik

in de verkeerde trein was gestapt, een trein die tot overmaat van ramp niet meer stopte. "Als ik zo doorga, word ik nog christen ook!" Een bizar vooruitzicht. Toch temperde dat mijn enthousiasme voor de Bijbel niet. Ik keek naar de tv-meditaties van ds. Arie van der Veer, vaak gevolgd door een kerkdienst op het andere net. In de mooie zomer van 2003

merkte ik dat ik beide uitzendingen op zondagochtend niet meer wilde missen. Al was het buiten stralend weer, ik bleef er voor thuis.

Sterker nog: ik wilde wel eens een kerkdienst in het echt zien, niet alleen op tv. De schroom was groot, want wat staat je te wachten? En bovendien, een kerk, daar hoor je toch niet te komen als ongelovige! Toch ging ik. Ik parkeerde mijn fiets op royale afstand van de kerk. Niemand mocht weten dat ik daar was. Ik sloop achter een oudere vrouw aan het gebouw binnen. Zij zou de weg wel weten, vermoedde ik. Het lukte en daar zat ik dan.

Tot die dag waren de woorden "kerk" en "saaiheid" synoniem. Maar wat ik daar meemaakte was beslist niet saai. De preek ging over datgene waar ik al een half jaar in m'n uppie zo intens mee bezig was. En nu kreeg ik er uitleg bij! "Wat een uitvinding, zo'n kerk."

Een andere aparte ervaring was het gebed. Sinds de Bijbel mij was gaan boeien, bad ik wel eens. Geklungel vond ik dat, omdat ik veronderstelde dat er regels voor waren die ik niet kende. Maar toen, in die kerk, bad de dominee en ik bad in stilte mee. "Dit is zoals het moet", dacht ik, "Dit is mijn eerste, echte gebed". Tijdens het bidden realiseerde ik me dat iedereen de ogen dicht had. In welke bioscoop of welk theater maak je zoiets mee? Conclusie na afloop van de kerkdienst:

Dit is het voor mij. Dit is blijvend !

De zondag daarop probeerde ik een andere kerk uit. Er was een doopdienst; een baby werd besprenkeld. In de preek werd gezegd dat het kindje nu bij God hoort. Ik fantaseerde dat *ik* dat kindje was en dat ik ook bij God hoorde.

In een andere dienst leerde ik dat we Gods eigendom zijn. Wow! We behoren God toe. Er is een band. God zorgt goed voor Zijn bezit. En wij, Zijn eigendom, staan ten dienste van onze Eigenaar. Dat raakte me. Opnieuw kreeg ik het verlangen bij God te horen.

Sinds mijn eerste kerkbezoek ging ik naar diverse kerken. Ik zat daar als atheïstische kerkganger. "Of was ik nou gelovig aan het worden? Nee, dit is geen geloof. Dit is een uit de hand gelopen interesse, meer niet." Mijn identiteit wankelde.

Na afloop van de samenkomsten was ik altijd snel verdwenen uit vrees dat men zou vragen wat ik geloofde. Ik zou dan niets uit kunnen brengen, zo groot was mijn verwarring.

Mijn honger naar het evangelie bleek niet te stillen. Ik wilde de Alpha-cursus volgen, een kennismaking met het christelijk geloof, maar er waren apen en beren op de weg: "Die lui zullen me vast willen bekeren. Daar zijn ze immers altijd op uit! Als ik bij hen aan tafel zit, kan ik geen kant meer op. En misschien stellen ze het geloof mooier voor dan het is."

Ik besloot eerst de internetcursus "Wa@rom Jezus" te doen. Dat was veilig, want het ging per e-mail. En van te voren wilde ik de hele Bijbel lezen. "Mij maken ze niets wijs!"

Mijn belangrijkste vraag tijdens de cursus:

Hoe weet je of het waar is ?

Een simpele vraag, waar helaas geen bevredigend antwoord op kwam. Aan het eind van de cursus werd gevraagd of we het "zondaars-gebed" wilden bidden. Dat is een gebed waarin je erkent het offer van Christus nodig te hebben voor vergeving van zonden. Dat landde niet bij mij. Ik heb het dan ook niet gebeden.

"Wa@rom Jezus" was nog maar net afgelopen of er startte in mijn woonplaats een Alpha-cursus. Dus ik er heen. Dat was gezellig en leerzaam. Geen vraag was te gek. Ik stelde vragen als: "Bewijs maar eens dat er een geestelijke wereld bestaat". Dat kon men niet. Op mijn vraag waarop ze hun geloof baseerden kreeg antwoorden als: "Kijk maar naar de natuur". Dat vond ik geen argument, want ik bewonderde de natuur al jaren, maar had daarin nooit God gezien. Ik had zo graag een antwoord gehad waardoor ik óók zou kunnen geloven. Vele vragen volgden, maar antwoorden waarmee ik wat kon, bleven uit. "Zal ik er dan maar mee ophouden? Nee!" Alles in mij verzette zich daar tegen. Ik bad om geloof en nam mijn toevlucht tot boeken, op zoek naar een rationele onderbouwing van het geloof. **"Dingen aannemen waar geen bewijs voor is, dat is toch onverantwoord! Je zet je leven toch niet op iets wat onzeker is! Het geloof moet op z'n minst aannemelijk zijn!"**. Ik vond ergens een interessante

redenering: God is de Gans Andere.

Daar kon ik inkomen: het begrip "God" duidt op iets dat afwijkt van al het andere. Of God nu bestaat of niet.

De redenering gaat, in mijn eigen woorden, als volgt verder:

Van alles wat bestaat is een concrete beschrijving te geven. Zelfs van onzichtbare gassen en van de liefde.

Je wilt graag het bestaan van God bewijzen? OK, stel dat het je lukt, wat heb je dan? Een volledige, concrete beschrijving van God (uitgebreider dan een rijtje karaktereigenschappen).

Als er een beschrijving te geven is van zowel God als van al het andere, is er geen wezenlijk verschil tussen beide. Toch MOET er verschil zijn, anders kan God niet de Gans Andere zijn. Daarom is een beschrijving - en dus ook het bewijs van God - ongewenst. Het unieke, het gans andere van God is nu juist Zijn onbeschrijfelijkheid.

Die redenering werkte als eye-opener: het bestaan van God werd voor mij, ook in rationeel opzicht, voorstelbaar.

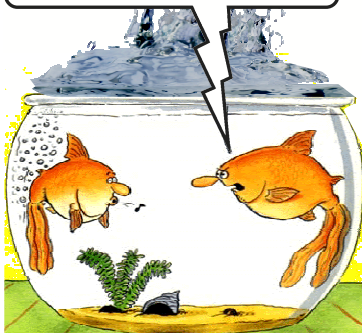
- ◆ Daarvóór dacht ik zo: "We zien het bovennatuurlijke niet, dus bestaat het niet".
- ◆ Na de eye-opener: "We zien het bovennatuurlijke niet. Als het er is, is het zodanig "gans anders" dat we, zelfs met al onze hulpmiddelen, niet in staat zijn het waar te nemen."

Het idee dat de mens beperkt zou kunnen zijn in zijn vermogens, was nieuw voor me. Er kwam ruimte voor méér tussen hemel en aarde. Mijn zoektocht naar het bewijs van Gods bestaan stopte. Dat gaf rust. Als iemand sprak over God, kon ik dat, sinds mijn nieuw verworven inzicht, aanhoren zonder er meteen bij te denken: "Dat zeg je nu wel, maar die bestaat niet."

Er is MEER

WOW!

*Buiten onze kom bestaat niets,
want dat heb ik nog nooit gezien!*

- ♦ *Wie God wil bewijzen moet zich boven Hem stellen.*
- ♦ *Wie een bewijs van God denkt te hebben, heeft God naar beneden getrokken, de materiële wereld in.*

De grootste hobbel, *God bestaat*, was achter de rug, maar er volgde meteen een nieuwe: *Jezus stierf voor mijn zonden*.

Een uitleg als hieronder kon ik maar niet snappen.

1. De schepping was perfect. Ook de eerste twee mensen.
2. Ze hadden een vrije wil en lieten zich verleiden tot zonde.
3. Alle anderen daarna ook. Niemand was meer perfect.
4. God is **rechtvaardig**, Hij moest ertegen optreden.
5. God is ook **liefde**. Daarom bedacht Hij een reddingsplan:
6. Jezus moest onze straf dragen: dood door kruisiging.
7. Na die straf was de relatie tussen God en mens hersteld.
8. Opstanding en hemelvaart zijn daarvan de tekenen.
9. De verzoening geldt voor wie het reddingsplan aanvaardt.
10. Voor hen wacht eeuwig leven bij God.
11. God wil redding voor iedereen: het is nog genadetijd.
12. Wie daarna nog niet verzoend is, wacht veroordeelding.

Een jaar lang bleef ik ermee worstelen. Ik wil je er een indruk van geven. De **blauwe** teksten zijn **mijn foute antwoorden**.

Hoeveel straf verdienen we?

- ♦ Is Jezus voor mijn zonden gestorven? Dat is overdreven; ik had hoogstens een flink pak slaag verdiend.
- ♦ Is Jezus voor onze zonden gestorven? Dan hadden er meer Jezussen moeten sterven, alleen al gezien het aantal moorden.

Jezus zei van zichzelf: Ik ben de Zoon van God, ik ben God, de weg, de waarheid en het leven. Niemand komt tot de Vader dan door Mij, wie Mij kent, kent de Vader.

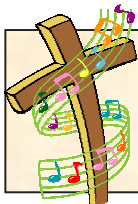
- ♦ Is Jezus schepper of opschepper?

Jezus was door de Vader naar de aarde gezonden. Hij werd verraden, veroordeeld en gehangen aan een kruis.

- ♦ Wilde Hij zelf wel? Was hij offer of slachtoffer?

God de Vader: liefdevol en rechtvaardig, of toch niet?

- ♦ Aan de zonde van Adam en Eva heb *ik* toch geen schuld! Waarom veroordeelt God me dan?
- ♦ Waarom kon God ons niet gewoon vergeven? Is dat niet hoogstaander dan straffen?
- ♦ God bezorgt me een schuldcomplex: als Jezus stierf voor mijn zonden, heb *Ik* Hem vermoord.
- ♦ Als ik iets ernstig fout doe, vind ik het redelijk dat God me straft, zelfs als het mijn dood wordt. Het is onjuist om Jezus op te laten draaien voor mijn straf.
- ♦ Je zal maar een vader hebben die je de dood in jaagt.
- ♦ God de Vader offerde zijn Zoon uit liefde voor mensen. Is dat het toppunt van liefde? Nee, want God heeft Hem niet lang gemist. Jezus was in no time weer bij Hem.

Wil je de echte antwoorden, ga dan op zoek.
Wie zoekt zal vinden. Om je op weg te helpen:

**God rekent wat jij deed Christus toe.
Wat Christus deed rekent Hij jou toe.**

Toen ik eenmaal begreep hoe het *wél* zat, was ik niet dankbaar voor wat Jezus voor ons deed, zoals anderen dat *wél* waren. "Waarom nou niet?" Het antwoord kwam toen ik las:

"Ook als jij de eerste en de enige zondaar ter wereld was, zou Jezus voor jou aan het Kruis zijn gegaan."

Ik besepte dat ik de kruisdood had gezien als een cadeau voor de grijze massa en dus niet specifiek voor mij. Maar Jezus heeft geen mensenmenigte lief, maar jou en mij persoonlijk. Hij kent ons bij naam en toenaam.

Ik kwam steeds meer “uit de kast” met mijn nieuwe identiteit, hoewel met schroom. Ik schaamde me zelfs in de christelijke boekhandel tegenover de christen achter de kassa.

Na verloop van tijd had ik een flink aantal kerken van binnen gezien. Maar hoe bepaal je wat de kerk zal zijn waar je blijvend naar toe wilt? Goede criteria waren lastig te vinden en ik had weinig inzicht in theologische verschillen. Ik koos voor een kerk

waar ik me thuis voelde, waar men warm liep voor het evangelie, waar een goede prediking was, waar men de jeugd wist vast te houden, waar het vrolijk was.

Daar zat ik dan, te midden van christenen. Vaak ging dat prima, maar soms be kroop mij, net als vroeger bij het EO-kijken, een gevoel van vervreemding. Bijvoorbeeld als men sprak van een verband tussen zonde en dood of als men dingen heel anders duidde dan ik gewend was.

Ik keek ook vreemd op van de manier waarop - in allerlei kerken - over ongelovigen werd gesproken. Het zal niet beleedigend bedoeld zijn, maar het kwam wel zo over. Dat raakte me: “Als je aan ongelovigen komt, kom je aan mij”. Toch was dat niet onoverkomelijk. Ik ging me thuis voelen in de kerk. En daarmee bedoel ik niet het gebouw, maar de mensen.

Nu weer even een anekdote. Deze sluit aan bij de vorige, dat verhaal over mijn sollicitatie in Hilversum. Door toeval (?) werd ik door de EO uitgenodigd om met enkele anderen voor de radio te praten over "tot geloof komen". Dus reisde ik af naar het EO-gebouw. Bij het hek bleef ik staan en keek naar binnen, net als 25 jaar geleden. Ik had toen naar de aapjes staan kijken. Nu was ik zelf zo'n aapje!

Maar dan wel een aapje met twijfels, want na de hobbels "God" en "Kruisdood" volgden er weer nieuwe.

Ik verlangde wel eens terug naar de "duizend" procent zekerheid die ik als atheïst had. Zo overtuigd was ik niet van het geloof. Toch was het atheïsme een jas geworden die niet

meer paste. Ik kón er niet meer naar terug, want God was een niet te ontkennen realiteit geworden. Ik wilde ook niet meer terug: "De Here Jezus de rug toe draaien? Dat nooit!" Dan maar doorgaan met lezen, want er waren nog zoveel vragen die om een antwoord schreeuwden. Mijn kasten vulden zich met boeken die een poging deden het geloof te verdedigen. Vele daarvan overtuigden me niet. Ik was dankbaar voor elke zin die me verder hielp. Ik ging een cursus volgen bij een bijbelschool. Ook langs die weg kwam ik verder. Gevoel en verstand kropen tergend langzaam naar elkaar toe. Het heeft ruim zeven jaar geduurd voordat ik volmondig kon zeggen: "Ik geloof!" Pas toen voelde ik me klaar voor de doop.

Misschien vraag je je af waarom ik nu geloof wat ik vroeger niet geloven *kón*. Het antwoord is:

Geloof heeft trekjes van verliefdheid.

Als je verliefd bent, neem je de pukkel op de rug van je partner voor lief. Als je van Jezus houdt, wil je van harte aannemen dat Zijn uitspraken waar zijn. Ik kan me niet voorstellen dat er leugens over zijn lippen

zouden komen. Ik wil ook van harte aannemen dat de Bijbel Gods Woord is. Dus de waarheid. De basishouding waarmee ik de Bijbel lees, is een houding van vertrouwen geworden.

En dan nu het raadsel. Dat is opgelost! Het antwoord komt niet uit boeken, maar uit eigen ervaring.

Het staat hierboven: geloof lijkt op verliefdheid. Om precies te zijn: geloof is een zaak van het hart. Je geeft je eraan over zoals je je overgeeft aan je geliefde. Er is vertrouwen. Vertrouwen op God. Geloof valt niet te plannen of te organiseren,

net zo min als je verplicht verliefd kunt worden. Er moet een vonkje overspringen. Een vonkje van de Heilige Geest.

Het is een zaak van het hart, maar toch ook van het verstand. Er zijn goede argumenten om te geloven dat de bijbelschrijvers een betrouwbare weergave hebben willen geven van wat ze gezien en gehoord hebben, of van wat hun door de Geest is ingegeven.

Neem nou bijvoorbeeld de Evangeliën, de eerste vier boeken van het Nieuwe Testament. Ze bevatten ooggetuigenverslagen van wat de Here Jezus heeft gedaan tijdens de laatste drie jaar van zijn leven. Hij trok rond met zijn leerlingen, deed wonderen, waaronder genezingen, en gaf onderricht over het komende Koninkrijk van God. Niet lang na Zijn kruisiging, opstanding en hemelvaart trokken de leerlingen erop uit om te vertellen

wat Jezus hen geleerd had en wat ze met Hem hadden beleefd. Dat werd hen niet in dank afgenomen: bijna allen stierven een marteldood! Dat deden ze *niet* voor een leugen. Dat deden ze, omdat ze gezien hadden dat Jezus *echt* uit de dood was opgestaan, *echt* aan hen was verschenen en *echt* ten hemel was gevaren. Ook in die tijd was dat onvoorstelbaar. Dat geloofde men niet zomaar. Dat geloofde men alleen, omdat het echt was gebeurd!

Er zijn meer argumenten die het christelijk geloof aannemelijk maken. Nieuwsgierig naar die argumenten? Dan kan ik je het boek "In alle redelijkheid" van Tim Keller aanbevelen.

Waarom leef je ?

Als ongelovige zag ik de maatschappij als een ketting. De mensen vormden de schakeltjes. Elk schakeltje was nodig voor het functioneren van het geheel. Het leveren van een bijdrage aan de maatschappij gaf zin aan mijn leven. In een one-liner:

Mijn leven had **zin** omdat ik er **zelf** zin aan gaf.

Als gelovige vind ik mensen nog steeds erg belangrijk, maar de maatschappij is niet meer het allerhoogste. Dat is de Here Jezus. Voor Hem leef ik. Hij is God. Hem wil ik eren. Hij had alles voor ons over: Hij leed en stierf voor ons aan het Kruis. Hij bracht verzoening met God de Vader. Jezus is opgestaan. Hij leeft! Hij overwon de dood. Ooit zullen we Hem zien en eeuwig met Hem leven. Dat is iets om naar uit te kijken. Dat geeft diepe vreugde, zoals niets anders vreugde kan geven. Mijn motto nu:

Mijn leven heeft **zin** omdat ik leef door **God** en voor **God**.

Ik ben God zeer dankbaar dat Hij in mijn leven is gekomen. Ik heb Hem gevonden, zonder Hem gezocht te hebben. Het geloof is me overkomen. Mijn leven is er onbeschrijfelijk veel rijker door geworden. Dank U, Heer, voor zoveel genade!

Deze rijkdom gun ik iedereen. Vandaar dit boekje.

**Genade:
straf
verdienen
en een
omhelzing
krijgen.**

**Wie
gelooft
in Jezus
ontvangt
genade.**

Misschien inspireert dit verhaal je om meer te horen over het christelijk geloof. Dat kan.

*Als je er meer over zou willen horen, zou je een Alpha-cursus kunnen overwegen. Die worden op vele plaatsen in Nederland gegeven. Wat er gebeurt op die gezellige, informatieve avonden lees je op **alpha-cursus.nl**.*

Is er meer? Ontdek het zelf!
www.alpha-cursus.nl

Een andere optie is via websites ontdekken wat het christelijk geloof inhoudt. Hiernaast staan wat adressen.

In christelijke boekhandels is ook veel te vinden, en, last but not least in de Bijbel zelf. Als je hem te duur vindt, lees hem dan op internet of download een Bijbel-app.

Je zou er ook eens over kunnen praten met christenen. Dat vinden ze vast leuk. Of eens een kerk binnenlopen. Ook dat vinden ze leuk. Je zult verbaasd staan van wat je er allemaal meemaakt. Met mensen, en - naar ik hoop - met God.

God is langs vele wegen te vinden.

Wie God gevonden heeft, zoekt Hem.

Zoeken op internet

Info over het christelijk geloof

- ◆ www.waaromjesus.nl
- ◆ www.waarompasen.nl
- ◆ www.waaromkerst.nl
- ◆ www.ikzoekgod.nl
- ◆ www.isermeer.nl
- ◆ www.alpha-cursus.nl
- ◆ www.overgeloven.nl
- ◆ www.biddenhelpt.net
- ◆ www.eo.nl/heeljeleven

Bijbel on-line (als tekst of mp3's)

- ◆ www.downloadbijbel.nl
- ◆ www.biblija.net

Bijbel apps

- ◆ www.bijbelgenootschap.nl/bijbel-kopen/digitale-bijbels

Kerkdiensten op radio en tv

- ◆ www.zvk.nl

Kerk zoeken

- ◆ www.kerkzoeker.nl
- ◆ www.e-kerk.nl/kaartNL.php

Voer voor gevorderden:

- ◆ www.groeieningeloof.nl
- ◆ www.geloofenwetenschap.nl

ook aanbevolen

*We komen ter wereld zonder iets mee te brengen
en verlaten de wereld zonder iets mee te nemen.
Alles wat we tijdens ons leven ontvangen,
ontvangen we in bruikleen, uit Gods Hand.*

Met vragen of opmerkingen
naar aanleiding van
dit boekje kun je terecht bij

Reino Beck

reacties@bijbelinbeeld.nl
www.bijbelinbeeld.nl

*Vóór het huis een tuin.
Achter een bende mieren.
De tuin vóór
kennen ze niet.
Daar zijn ze nooit geweest.
Dat hebben ze nooit gezien.
Is die er wel?*

*Wij zijn als mieren.
Het tastbare is ons domein.
Het domein daarboven
kennen we niet.
Daar zijn we nooit geweest.
Dat hebben we nooit gezien.
Is dat er wel?*

